

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 10 listopada 2011 r. w sprawie T-313/10 Three-N-Products Private Ltd przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 11 stycznia 2012 r. przez Sheilesh Shah, Akhil Shah

(Sprawa C-14/12 P)

(2012/C 73/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Sheilesh Shah, Akhil Shah (przedstawiciel: M. Chapple, Barrister)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Three-N-Products Private Ltd.

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku;
- utrzymanie decyzji w mocy;
- uwzględnienie żądania rejestracji wspólnotowego znaku towarowego oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez wnoszących odwołanie w związku z niniejszym odwołaniem, rozprawą przed Sądem oraz decyzją.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa w następującym zakresie.

Sąd niesłusznie orzekł, że nie istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd pomiędzy spornym znakiem towarowym a dwoma wcześniej zgłoszonymi znakami towarowymi, na które powołuje się strona pozwana (jeden z nich to słowny znak towarowy AYUR a drugi- graficzny znak towarowy zawierający wyrażenie AYUR), w świetle słabego charakteru odróżniającego wcześniejszych znaków towarowych i słabego całościowego podobieństwa pomiędzy rozpatrywanymi oznaczeniami.

W szczególności Sąd niesłusznie orzekł, że chociaż litery U i I, dodane odpowiednio w środku i na końcu wyrażenia AYUR odróżniają sporny znak towarowy, to taka różnica „nie jest w stanie przyciągnąć uwagi konsumenta”.

Podobnie, Sąd niesłusznie orzekł, że nie istniała duża i zasadnicza różnica pomiędzy rozpatrywanymi oznaczeniami pod kątem wizualnym, fonetycznym i koncepcyjnym.

Skarga wniesiona w dniu 18 stycznia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-28/12)

(2012/C 73/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Valero Jordana, K. Simonsson i S. Bartelt, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich Unii Europejskiej zebranych w Radzie z dnia 16 czerwca 2011 r. w sprawie podpisania w imieniu Unii i tymczasowego stosowania Umowy o transporcie lotniczym między Stanami Zjednoczonymi Ameryki, z jednej strony, Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, Islandią, z trzeciej strony, i Królestwem Norwegii, z czwartej strony; oraz w sprawie podpisania w imieniu Unii i tymczasowego stosowania Umowy dodatkowej między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, Islandią, z drugiej strony, i Królestwem Norwegii, z trzeciej strony, dotyczącej stosowania Umowy o transporcie lotniczym między Stanami Zjednoczonymi Ameryki, z jednej strony, Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, Islandią, z trzeciej strony, i Królestwem Norwegii, z czwartej strony (2011/708/UE) ⁽¹⁾;
- utrzymanie w mocy skutków prawnych decyzji 2011/708/UE;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Za pomocą niniejszej skargi Komisja zwraca się do Trybunału z żądaniem stwierdzenia nieważności „decyzji Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich Unii Europejskiej zebranych w Radzie” z dnia 16 czerwca 2011 r. (decyzji 2011/708/UE, zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”), która została wydana w dziedzinie przewozu lotniczego. Zaskarżona decyzja dotyczy podpisania i tymczasowego stosowania umowy w przedmiocie przystąpienia Islandii i Królestwa Norwegii do Umowy o transporcie lotniczym między Stanami Zjednoczonymi Ameryki, z jednej strony, a Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, jak również w przedmiocie podpisania i tymczasowego stosowania umowy dodatkowej do tej umowy.
- 2) Skarga oparta jest na trzech zarzutach, przedstawionych poniżej.
- 3) Komisja twierdzi, po pierwsze, że poprzez wydanie zaskarżonej decyzji Rada naruszyła art. 13 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (zwanego dalej „TUE”) w związku z art. 218 ust. 2 i 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej